

Hồi Thứ Một Trăm Lẻ Ba

NGỘ ĐẢ KHÉO TRÚNG

Đình Hạo sát khí bốc cháy phừng phụt, quyết tâm phá hủy Vọng Nguyệt Trang này, ánh kiếm tung tóe bắn tới, ba võ sĩ nhảy tới trước ự nhẹ một tiếng ngã lăn ra đất, những người còn lại bị trấn áp không dám nhảy xô tới nữa, Đình Hạo thừa thế xông lên vùng kiếm quét vào Trịnh Nguyệt Nga.

Trịnh Nguyệt Nga lượn mình né sang một bên, Đình Hạo xoay kiếm lại diệt thêm hai võ sĩ đứng gần một bên.

– Dừng hỏa công!

Một tiếng hạ lệnh găm hét, tất cả những võ sĩ tay cầm đuốc lửa, ùa nhau ném cây đuốc lửa vào hướng Đình Hạo, tức thì ngọn lửa phừng phực nhảy múa rền trời, Đình Hạo chuyển mình quơ quét trường kiếm một hồi, cả thần người nhảy vọt lên không, phá vòng vây bay ra vòng lửa nóng bùng...

Cũng ngay lúc này Trịnh Nguyệt Nga lướt tới cửa hông nhanh như điện xẹt, chuẩn bị lui vào trang trại, vì trong trang viện hố bẫy cơ động trùng trùng khôn tả, chỉ cần bước vào bên trong thì coi như an toàn đã thoát thân được rồi, thân người của Đình Hạo đang ở giữa hư không, quýnh quáng chẳng biết đối phó ra sao, dưới tình huống cấp bách, hấn liền buông tay phóng trường kiếm tới.

Oa! Một tiếng thảm rú khốc liệt vang lên, Trịnh Nguyệt Nga té ngã ra đất, trường kiếm đã đâm vào giữa lưng của y.

Tức thì tiếng kêu la hoảng hốt inh ỏi, bọn võ sĩ chen lấn nhau một cách hãi hùng chạy vào trong trang. Cũng trước sau tích tắc Trịnh Nguyệt Nga ngã người xuống, Đình Hạo cũng lượn không lướt mình tới rút trường kiếm ra cầm vào trong tay trở lại, chỉ chậm trong tích tắc hấn liền nhảy vồ tới đám võ sĩ ấy như hổ xông vào đoàn dê, đụng tới thì chết ngay.

Tiếng thảm rú tàn khốc xen lẫn tiếng kêu hoảng hốt rạch xé đêm không khiến người nghe thấy phải ớn lạnh tóc gáy.

Người chạy nhanh thì đã lọt vào trong trang viện, còn kẻ chậm chạp thì bỏ xác tại chỗ.

Chỉ trong nháy mắt, tiếng kêu la rùng rợn khủng bố đã lắng yên trở lại, chỉ sót lại những tiếng rên rĩ thảm thiết của một số rất ít bị thương chưa chết, ngoài ra toàn là xác chết ngang dọc rải rác khắp nơi.

Đình Hạo ngắm nhìn xác chết của Trịnh Nguyệt Nga, nghiêng răng kêu cồm cộp lẩm bẩm:

– Trịnh Tam Giang, bây giờ ta chính thức đòi nợ máu vậy!

Hắn nói xong, đảo mắt dòm ngó xung quanh, bỗng nảy ra một ý, liền cúi người nhặt lấy vài ngọn đuốc lửa, trước hết châm vào cánh cửa hông, sau đó châm sang vài nơi khác đi lần tới cổng chính, chỉ thấy hai cổng đóng chặt, cổng trang nguy nga hùng vĩ nhưng làm bằng cây gỗ loại tốt.

Bỗng có tiếng cung tên kêu vù vù xen lẫn các loại ám khí tạp nhạp từ trên cổng lầu bắn tới, Đinh Hạo vùng kiếm múa nhanh liền nhún người lướt vào phía dưới cổng lầu, thế thì cung tên ám khí như mưa mù ấy bắn vào hư không.

Hắn liền mang mấy ngọn đuốc lửa cầm trên tay, chia nhau cắm vào các chỗ hở dưới cổng lầu, tức thì lửa hồng bốc cháy phừng phụt. Đinh Hạo lại nhảy ra ngoài vùng chướng đẩy mạnh vào bờ tường làm cho tường gạch sụp lở một lỗ hổng to, sau đó hắn chui vào trang viện, gom hết bình sanh công lực đánh vào trụ cột chánh ở giữa sảnh đường, tức thì trong tiếng nổ vang dữ dội chỗ trụ cột bị chướng phong đã đánh sụp đổ ngay, sau đó Đinh Hạo lại châm lửa vào một vài nơi như cửa cái, cửa sổ các phòng xá, rồi hắn lượn thân lui ra ngoài bờ tường trang viện...

Bây giờ cổng lầu khói lửa bốc cháy lên cao y như một ngọn núi lửa không bằng.

Ầm! Ầm! Những tiếng thuốc nổ như sấm sét từ trong trang viện vang lên.

Tiếng kêu la kinh hoảng xen lẫn tiếng phòng ốc sụp đổ khiến người nghe thấy phải kinh tâm táng dờm.

Đinh Hạo trong lòng cả mừng thế là mình đã ngộ đã loạn xạ đã châm trúng mồi lửa thuốc nổ, chắc trong trang viện có mai phục thuốc nổ, để lúc cần thiết sẽ dùng để đối phó kẻ địch đã xâm nhập trang viện.

Tiếng nổ vang ầm ầm của thuốc nổ khiến bùng lửa tung tóe cả một vòm trời rơi rớt vào những phòng xá lân cận, phụt lửa bắt cháy càng kinh người hơn. Đinh Hạo lại phải bay lượn vùng kiếm ngang dọc chém vào bọn võ sĩ đang kinh hoàng co giò bỏ chạy ra ngoài trang viện.

Tất cả bọn họ đổ xô ùa ra cổng chánh, lúc bấy giờ cầu nổi đã xuất hiện trên mặt nước, bọn võ sĩ co giò chạy như điên như cuồng ra hướng cầu nổi để qua hồ rào.

Bên kia cầu nổi lại vang lên tiếng gầm hét át dấu dữ dội.

Đinh Hạo biết ngay Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần đang chặn đường đón đánh bọn võ sĩ ấy. Đinh Hạo vừa lướt người qua cầu nổi vừa vùng kiếm chém vun vút quả nhiên thấy Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần đang kích đông đả tây, bay lượn chém giết bọn võ sĩ ấy.

Ngũ Phương Thần vừa trông thấy Đinh Hạo xuất hiện liền gầm hét một tiếng nói:

– Dừng tay lại, hãy buông tha cho chúng nó đi!

Đinh Hạo rùng mình liền dừng tay lại lập tức, nhủ thầm: Quả thật không nên theo rượt tới cùng giết sạch bọn chúng, như thế sẽ làm tổn hại đến thiên địa ngũ hành, dù có giết sạch bọn võ sĩ hạ cấp này cũng chẳng bổ ích gì tới đại kế.

Linh Khứu Mỗ Mỗ cầm thanh kiếm lem luốc những vạch màu tươi, tiến tới xúc động nói:

– Tiểu huynh đệ, tẩu tẩu toan cùng sư phụ của Nhược Ngu nhi sang cầu nối tiếp ứng người, sợ rằng người lọt vô hầm bẫy cơ động trong trang...

Số võ sĩ tàn dư co giò chạy mất dạng không còn lại tên nào cả.

Đinh Hạo sức nghĩ ra một chuyện, quay sang Ngũ Phương Thần nói:

– Đông Phương tiên bối, hình như trong trang không có người nào có công lực cao siêu cả, gã Tây Khanh phụ tá của Trịnh Nguyệt Nga...

– Hừ! Không gặp được Tây Khanh này sao?

– Chỉ thấy một trung niên có gương mặt sáng lạn thôi, lúc tại hạ vào trang, phát hiện y đang đắm lạc với Trịnh Nguyệt Nga...

– Một trang nam tử có gương mặt tà khí phải không?

– Vâng!

– Y không phải Tây Khanh, y chỉ là Tổng quản trong trang tên là Tư Mã Tú, từ Bắc Bảo theo Trịnh Nguyệt Nga đến đây!

– A!

– Trịnh Nguyệt Nga đâu?

– Tại hạ đã giết chết y rồi!

– Thế thì oán thù giữa người và Vọng Nguyệt Bảo càng thâm sâu hơn...

Đinh Hạo giọng nói lạnh như tiền:

– Tại hạ với Trịnh Tam Giang vốn có một mối thù không đội trời chung!

Ngũ Phương Thần dừng lại giây lát nói:

– Lúc nãy lão phu tra vấn khẩu cung của một tên võ sĩ nghe nói Tây Khanh là một ông lão năm mươi mấy tuổi và lai lịch của y là gì, nhưng công lực cao siêu, võ ấy cũng không biết tại sao không thấy Tây Khanh và một số đầu mục võ công cáo cường ấy hiện thân, theo lão phu phán đoán, có lẽ họ âm thầm rời khỏi trang viện đi làm một công việc gì đó.

Đinh Hạo sức nghĩ ra một chuyện, giật mình nói:

– Hổng rồi!

– Thiếu hiệp đã nghĩ ra việc gì vậy?

– Theo tại hạ suy đoán có lẽ Tây Khanh đi ra ngoài áp tải Nhược Ngu về đây, ước lượng bọn Nhược Ngu ở thiếu Miếu Chân Nhân cùng Địa Ngục Tôn Giả và

đang trên đường về Bảo, số võ sĩ thoát thân này ắt đã truyền ra tin tức về Bảo không sai...

Linh Khứu Mỗ Mỗ sợ quýnh lên nói:

– Thế thì phải làm sao bây giờ?

Đinh Hạo cau mày nói:

– Vùng này có đệ tử của Không Môn chẳng?

– Có chứ!

– Thế thì mời tẩu tẩu lập tức liền phát ra mệnh lệnh toàn lực thám tính hành tung của bọn người Ngục Địa Tôn Giả...

– Được, Linh Khứu điều một ngày bay vài trăm dặm đường, đồng thời nó cũng đảm nhiệm công việc lục soát này được, cả hai bên cùng bắt tay làm việc ngay.

– Linh Khứu điều đâu?

– Nó kìa!

Đinh Hạo xoay người sang nhìn, quả nhiên thấy con Linh Khứu điều ấy đậu trong một bóng tối cách xa độ khoảng vài trượng.

– Lão tẩu tẩu lập tức hành động đi!

– Còn Đông Phương huynh thì sao?

– Đông Phương tiên bối thì án ngữ ở đây, cố gắng bắt liên lạc với đệ tử của Không Môn thế nào?

Ngũ Phương Thần gật đầu nói:

– Thế thì cũng được! Đinh Hạo mắt nhìn Linh Khứu Mỗ Mỗ nói:

– Tiểu đệ từ đây ra Bắc, đón đánh đối phương trên con đường mà họ có thể đi ngang qua, nếu hai vị có phát hiện ra tung tích họ thì chớ nên động thủ, vì Địa Ngục Tôn Giả tà ác vô cùng và thiện dụng độc vật, võ công cũng kinh người gớm, có thể bảo Linh Khứu điều truyền tin, để tiểu đệ ra mặt xử lý chúng!

– Thế thì quyết định như vậy, Đông Phương huynh chúng ta đi thôi!

Linh Khứu Mỗ Mỗ và Ngũ Phương Thần song song lượn mình rời khỏi, Linh Khứu điều cũng vỗ cánh bay theo sau hai người.

Đinh Hạo thở phào nhẹ nhõm, nhủ thầm: Trong khoảng thời gian ngắn, mình không thể hội hợp với bọn Xích Ảnh Nhân rồi, may mà họ về Ly Trần Đào, chậm lại vài ngày mới đến tiểu đảo gặp họ cũng chẳng sao, bây giờ phải lo cứu Phi Nhược Ngu khỏi miệng hổ trước mới được.

Hắn nghĩ đến đây, bèn phi thân chạy ra đại lộ để đi ra hướng bắc, bây giờ trời tờ mờ sáng rồi. Đi qua Nam Dương, chạy đường Phương Thành, Đinh Hạo bèn

dừng lại, đây là con lộ Vọng Nguyệt Bảo phải đi ngang, ước tính thời gian chắc bọn Địa Ngục Tôn Giả cũng sắp đến rồi, chỉ lo ngại rằng đối phương không đi đại lộ, mà chuyên chạy vào đường nhỏ thanh vắng thì phải chịu thôi.

Hắn sẽ nghĩ đi kiếm đâu đó gần ở đường lộ, như thế hắn có thể tựa vào cánh cửa sổ chăm chú nhìn khách bộ hành một cách dễ dàng, mà hành tung của mình cũng bảo đảm không dễ bị bại lộ luôn.

Vừa vào khách điểm nghỉ ngơi chẳng được bao lâu, thấy tiểu nhị bưng một mâm rượu thịt vào trong phòng. Đinh Hạo hoang mang không hiểu gì hết nói:

– Ta chưa gọi rượu thịt mà?

Tiểu nhị cười khúc khích trưng bày rượu thịt các thứ xong xuôi, sau đó cung kính hành lễ nói:

– Kẻ này sẽ hầu hạ tôn giá!

– Vâng lệnh của ai vậy?

– Mệnh lệnh của đầu mục trong Môn.

Đinh Hạo sức hiểu nói:

– Người là đệ tử của Không Môn ư?

– Vâng!

–Ồ! Thế người có nhận được chỉ thị gì khác nữa chẳng?

– Có, bất cứ thông lộ lớn nhỏ gì trên con đường ra Bắc trong phạm vi một trăm dặm, đều có huynh đệ đồng môn hoạt động cả.

Đinh Hạo nghe nói thế liền yên tâm nhiều, hắn gật đầu lia lịa nói:

– Tốt lắm, nếu có tin tức gì, lập tức đến báo cáo cho ta ngay?

– Vâng, tôi tên là vương Tiểu Khất, nếu thiếu hiệp có cần gì cứ kêu gọi tôi!

– Được! Tiểu nhị lại cung kính hành lễ lần nữa, sau đó mới lui ra khỏi phòng.

Đinh Hạo không cần thiết tốn công giám hộ người bộ hành nữa, sức yên tâm ăn uống thoải mái thôi.

Tối đến Đinh Hạo rảnh rồi ngồi tựa lưng vào cửa sổ ngắm nhìn ngoài lộ, lâu lâu hắn trở mắt nhìn người bộ hành một cái, bỗng nhiên hắn phát hiện một hán tử thanh niên mặc chiếc áo lam đứng trước cổng tiêu tửu điểm bên kia đường, dưới ánh đèn chiếu sáng, hắn cảm thấy gương mặt đó quen thuộc vô cùng, nhưng khổ thân chẳng nhớ gặp y ở đâu? Hắn cau mày cố gắng moi móc trong kí ức nhớ xem người này là ai, chắc chắn không chỉ gặp một lần hai lần mà đã gặp nhiều lần bằng không chỉ thể thoáng nhìn mà có ấn tượng quen biết ngay được...

Hắn còn đang suy nghĩ thì thấy tiểu nhị xách một cái rổ trúc đựng đầy những bánh bột thức ăn và một hũ rượu, hán tử đó cầm lấy rổ trúc và hũ rượu xong, liền rảo bước đi về hướng tây.

Đinh Hạo sức nghĩ ra hán tử này chính là Phương Thế Vũ người thân tín của Vọng Nguyệt Bảo chủ Trịnh Tam Giang, lúc mình còn ở Bắc Bảo đối phương mới có mười bảy mười tám tuổi, tánh tình cao ngạo, chẳng xem ai ra gì cả, chính mình cũng từng bị y đâm đá vài lần.

Sao y lại ăn mặc như thế, xuất hiện tại đây? Chẳng lẽ...

Hắn nghĩ tới đây liền vác túi đeo kiếm vào lưng, cả túi vải bao túi da cũng mang trên vai, vội vàng bước ra phòng...

Vương Tiểu Khất nghinh đón người nói:

– Khách quan đi đâu thế?

Hắn thấy chung quanh chẳng có ai hết, bèn hạ giọng nói:

– Ta phải ra ngoài rượt đuổi theo một người khả nghi, nếu vô sự ta sẽ trở về lập tức!

Dứt lời hắn rảo bước ra khỏi khách điểm, nhắm hướng tây chạy đi, vì còn trong chợ búa người bộ hành đông đúc bất tiện thì triển thân pháp, đành phải rảo bước chạy nhanh thôi.

Đi tới chỗ cuối đường vắng người, hắn lại gia tốc chạy nhanh hơn, vẫn không thấy bóng dáng của Phương Thế Vũ đâu cả, hắn bèn dừng lại nhủ thầm: Chắc rượt sai đường ngớ rồi, hắn liền quay lại một ngã tư phóng mắt dòm ngó, phát hiện một bóng người bước nhanh trên con lộ nhỏ ở ngã tư ấy, do nhờ thấy bóng rỏ trúc và hũ rượu, nhận ngay ra là người mình đang theo đuổi.

Thế rồi hắn lượn mình nhanh như một luồng khói thoảng bám sát ở đằng sau.

Chẳng mấy chốc chạy tới một khu đất rộng rãi, phía trước một mái nhà tranh vũ nát, và bên cạnh ngôi nhà có một tiểu kiều dừng ở đấy, hai gã kiều phu thì ngồi trên đất gần tiểu kiều, trước cửa mái nhà tranh có một ông lão ngồi đó, miệng đang ngậm hút một ống điếu cán dài mà lại thô, mỗi lần hút một hơi, đốm sáng đỏ chớp một cái trong đêm tối.

Phương Thế Vũ đến gần ông lão lên tiếng nói:

– Lão gia, tôi đã về tới!

Ông lão hút thuốc ống điếu, miệng ngậm thuốc phà ra một hơi ô! Một tiếng.

Đinh Hạo ẩn vào một gốc kính đáo nhanh lẹ như quỷ u linh, hắn chưa từng gặp ông lão này lần nào, gương mặt trông lạ hoắc.

Lạ thay, chẳng lẽ Phương Thế Vũ đã thoát ly Vọng Nguyệt Bảo rồi sao? Hắn luôn luôn được Trịnh Tam Giang thu cậ trọng dụng lắm mà...

Chiếc kiều này dành riêng cho ông lão ngồi chẳng? Nếu có khả năng sắm kiều để đi, thì chẳng lẽ không có tiền nghĩ khách điểm mà đến đổi phải tới ở ngôi nhà cũ nát bị bỏ hoang này sao? Vả lại thức ăn uống và rượu thịt mà Phương Thế Vũ vừa mua chẳng phải ít, người tầm thường há lại chịu tốn kém như thế ư?

Phương Thế Vũ đặt rổ trúc xuống phía trước mặt ông lão, bày ra các thứ thức ăn như gà vịt thịt nướng và mang cả chén dưa đến nữa.

Ông lão cầm ống điều gõ nhẹ lên tảng đá kế bên vài cái, giụi tắt tàn thuốc, căn cứ âm thanh vang lên biết ngay cán ống điều hút thuốc ấy rèn bằng thép. Chứng tỏ ông lão này cũng là nhân vật võ lâm, thế thì sự tình trông càng khả nghi nhiều hơn. Ông lão vẫy tay nói:

– Hai đĩa sang đây ăn chung một thể!

Hai gã kiêu phu ngồi dậy bước sang phía ông lão, ngồi xoạc chân ra ở một bên.

Bốn người bắt đầu ăn uống, Đinh Hạo thì chẳng biết nên có hành động thế nào đây?

Ăn uống được một hồi lâu, Phương Thế Vũ nói:

– Lão gia, trong kiệu đó thì...

– Cho y hai cái bánh bột được rồi, không chết đâu mà sợ!

– Vâng! Đinh Hạo động lòng, trong kiệu có người, ai vậy?

– Phương Thế Vũ từ trong rổ trúc lấy hai cái bánh bột ra, tiến sang chiếc kiệu vén màn lên ném hai cái bánh vào trong, Đinh Hạo thoáng trông thấy để lộ chân quần nữ ra, hấn giật mình nhủ thầm: Thì ra người trong kiệu là một người nữ. Phương Thế Vũ xoay người bước về nơi cũ.

Ông lão ngược đầu lên, hai luồn nhãn quang sáng như điện lạnh quét ngang góc tường chỗ Đinh Hạo ẩn thân, lạnh lùng nói:

– Thế Vũ, người đã dẫn người khách đến đây ư?

Phương Thế Vũ giật mình ngồi bật dậy, đảo mắt nhìn xoay quanh một cái, hốt hải nói:

– Người khách?

– Đúng vậy, đến đây lâu lắm rồi!

Hai tên kiêu phu cũng ngồi bật dậy, tung mình nhảy tới bên tiểu kiệu, từ đáy tiểu kiệu rút ra ba thanh trường kiếm, ném một cây cho Phương Thế Vũ.

Ông lão lạnh lùng nói:

– Các người không phải là đối thủ của hấn đâu, cứ đứng yên tại chỗ.

Đinh Hạo bất giác kinh ngạc, cặp mắt của ông lão nhạy bén thật, ông lão làm thế nào lại phát giác được mình ư? Chẳng còn nghi ngờ gì nữa, đây lại là một cao thủ nhất lưu của Vọng Nguyệt Bảo rồi?

– Người nữ trong tiểu kiệu rốt cuộc là ai vậy?

Ông lão chăm chăm nhìn vào chỗ ẩn thân của Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Bằng hữu có thể hiện thân rồi chứ?

Đinh Hạo từ một góc tường đổ nát bước ra một cách thản nhiên.

Phương Thế Vũ thất kinh kêu lên:

– Toan Tú Tài Đinh Hạo!

Hai mắt ông lão bỗng sáng hắt lên, ngồi bật dậy đối diện với Đinh Hạo trầm giọng nói:

– Toan Tú Tài, ta nghe đại danh của người đã lâu đêm nay may được hội ngộ!

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Danh xưng của các hạ thế nào?

– Lão phu luôn luôn chưa từng phụng cáo tên tuổi của mình cho ai nghe bao giờ!

– Thế cũng chẳng sao, tại hạ không nhất thiết phải biết tên của các hạ làm gì xin hỏi người trong kiệu là nhân vật như thế nào vậy?

– Điều này người chờ hỏi làm gì!

– Hắc hắc! Tại hạ nhất định phải biết mới thôi.

Ông lão chậm rãi tiến lên vài bước, vẫy ống điếu trong tay một cái nói:

– Toan Tú Tài, người cứ thử biết xem sao!

Câu tên tuổi của người, bóng của cây, thực không sai chút nào, hai tên kiệu phu thoáng nghe danh của Đinh Hạo đã sợ run, Đinh Hạo vẫn biết hay gã kiệu phu này chắc chắn là cao thủ trong Bảo đã giả dạng ra vậy.

Đinh Hạo cầm kiếm trên tay từ từ tiến sang phía tiểu kiệu...

Vù! Một tiếng ống điếu của ông lão đã quét tới nhanh như điện xẹt, chiêu thức không những cổ quái mà lại mãnh liệt cay độc vô cùng.

Đinh Hạo hất kiếm đón đánh.

Keng! Keng! Vài tiếng nổ vang, hai bên cùng thụt lùi ra sau một bước, Đinh Hạo cảm thấy nội lực của đối phương trầm nặng, sau khi thân kiếm va chạm với ống điếu sắt thép có đường kính to bằng miệng ly rượu ấy, cánh tay cầm kiếm của hắn hơi tê nhức.

Ông lão cười sang sảng một tiếng, ra tay tấn công tiếp.

Thế rồi một trận ác đấu khốc liệt diễn ra lập tức, bóng ống điếu ảo hóa như ngọn núi cao ngút, tia sáng trường kiếm chớp nhoáng rền trời...

Bỗng Phương Thế Vũ gầm hét lớn tiếng:

– Cho kiệu đi trước!

Hai tên kiệu phu lập tức hành động, một người đứng trước một người đứng sau đang kê hai vai vào cán cây của tiểu kiệu...

Đinh Hạo đẩy mạnh mũi kiếm hất lui ông lão, liền xoay kiếm tấn công vào gã kiêu phu ở phía trước kiêu một cách nhanh tốc, hai tay kiêu phu ấy đang cầm vào cán cây khiêng tiểu kiêu không kịp ứng biến, Oa! Một tiếng té ngã xuống đất, gã kiêu phu ở đằng sau thấy tình thế nguy cấp, vung kiếm trên tay lùi ra sau nhanh như điện xẹt.

Ổng điều sắt thép của ông lão lại bổ tới mãnh liệt kinh người.

Đinh Hạo xoay lại ứng phó với y, Phương Thế Vũ và tên kiêu phu song song nhảy vào vòng chiến, hất kiếm trợ công, Đinh Hạo vận khởi mười hai phần công lực đánh ra chiêu Bút Hạ Càn Khôn.

Tiếng thảm rú và tiếng ự chát chúa đồng thời vang lên, ông lão loạng choạng thụt lùi ra sau vài bước, vai trái bị một đường rạch nhỏ máu chảy chẳng ít, còn gã kiêu phu ấy đi chung một con đường với đồng bọn, bỏ xác tại chỗ.

Phương Thế Vũ kinh hãi nhào lộn nhảy lui ra vòng chiến, mặt mày không còn chút máu.

Đinh Hạo mắt nhìn ông lão, nói giọng lạnh như tiền:

- Trước khi chết các hạ có chịu khai báo danh hiệu chẳng?
- Oa!

Bỗng nhiên ông lão ra tay đánh ngã Phương Thế Vũ, sự biến đột ngột này làm cho Đinh Hạo ngẩn người không ít, ông lão lại ra tay điểm vào tử huyệt người của phe mình, quả thật là quái sự khó tưởng tượng được.

Cũng ngay lúc Đinh Hạo ngây người đứng sững, ông lão tung người bỏ chạy nhanh như điện xẹt, Đinh Hạo giật mình quay sang nhún mình rượt theo, thì đối phương đã biến mất trong đêm tối tĩnh lặng.

Đinh Hạo nghiêng răng nhủ thầm: Ông lão này là một kinh địch lợi hại, hình như công lực cao hơn Địa Ngục Tôn Giả rất nhiều, y giết chết thủ hạ bỏ chạy, khiến Đinh Hạo chẳng sao hiểu nổi.

Hắn nghĩ tới đây, vội chạy về nơi cũ, đứng do dự giây lát trước tiểu kiêu, sau đó dùng mũi kiếm từ từ vén màn vải sang một bên, người ngồi trong kiêu lại là một người đàn ông, phần dưới thân thể đắp thêm một cái quần nữ, hắn nhìn kỹ mặt người ấy lần nữa, bất giác thất thanh kêu lên, người này không ai xa lạ mà chính là Phi Nhược Ngu.

Đinh Hạo cả mừng khôn tả xiết, nếu chẳng ngờ gặp được Phương Thế Vũ thì Phi Nhược Ngu sẽ bị chuyển đi vậy, bên này phe ta toàn đặt sự chú ý vào đoàn người Địa Ngục Tôn Giả nếu không nhờ ngộ đã ngộ trúng, thì toàn bộ kế hoạch oan uổng như không?

- Nhược Ngu, chuyện thế nào vậy?

Phi Nhược Ngu miệng mấp máy chẳng ra lời, Đinh Hạo nhìn kỹ lại, mới thấy

y bị buộc chặt vào kiệu và huyết đạo cũng bị điểm luôn, trước ngực có kê một tấm ván gỗ và trên tấm ván ấy có một cái tô lớn, trong tô lớn còn sót lại nửa cái bánh bột ăn dở, chơi một chiêu này tuyệt thật, Phi Nhược Ngu có thể cúi đầu cứ chế mà ăn uống, chớ không cần phải dùng tay làm gì, thật là dở khóc dở cười vậy.

Đinh Hạo lập tức chặt dây buộc bên dưới, sau đó khám xét các huyết đạo một phen, biết y chỉ bị thủ pháp bình thường chế ngự thôi, chỉ trong nháy mắt Đinh Hạo đã giải thông các huyết đạo của y.

Huyết đạo vừa được giải xong, Phi Nhược Ngu nhảy xuống kiệu ngay, xúc động nói:

– Tiểu thúc thúc, sao ngươi biết được họ áp giải tiểu diệt về Bảo vậy?

o O o